

[Udenrigsministeren]

Dette udviklingsforløb, opstandens karakter, omfang og intensitet er ganske enkelt noget, som ikke har kunnet arrangeres, og det er der da også en anerkendelse af i Israel.

Noget andet er så, at PLO gør, hvad de kan for at give indtryk af, at det er PLO, der iværksætter urolighederne, og at det er PLO, der kontrollerer opstanden. Det har man hørt udtalelser om i tv for nylig, men det skal vi ikke falde for. PLO står ikke bag en organiseret opstand; det, vi oplever, er spontant. Hvis man falder for PLO's forsøg på at tilrane sig »æren« for det, der foregår, risikerer man at gå deres ærinde.

I sidste uge så vi et trist og traditionelt eksempel på, hvilken rolle PLO spiller. Jeg tænker her på den gidseltagning af israelske buspassagerer, som fandt sted, en handling, som PLO har taget ansvaret for. Det var ren terror, og det var PLO.

Efter regeringens opfattelse er det sørgeligt, at PLO tilsyneladende stadig ikke forstår, at den slags aktioner, som vi på det kraftigste må fordømme, vil blive benyttet til forsøg på at stemple befolkningen i de besatte områder i almindelighed som terrorister eller som sympatiserende med terrorisme.

Som nævnt er regeringen overordentlig tilfreds med, at så mange af Folketingets partier i fællesskab har kunnet finde frem til en dagsordensformulering, og vi ser dagsordensforslaget som en opslutning om den Mellemøstpolitik, som regeringen hidtil har ført, og som vi ønsker at fortsætte. Det vil sige, at vi nu i samarbejde med vore EF-partnere og de øvrige nordiske lande vil fortsætte bestræbelserne på at få indkaldt en international fredskonference i FN-regi med deltagelse af alle konfliktens parter og de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Som det står så tydeligt i dagsordensteksten, må grundlaget for forhandlingerne være Sikkerhedsrådets resolutioner nr. 242 og nr. 338, altså sagt med andre ord: Israels ret til at eksistere inden for sikre og anerkendte grænser og det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse. Heri ligger også, at en fredsordning må indebære ophøret af den israelske besættelse af de områder, som Israel erobrede i 1967.

Der ligger også heri, at palæstinenserne selv må afgøre, hvem der skal repræsentere dem. Det står der rent faktisk også i dagsordenen, og derfor burde Fremskridtspartiets ordfører prøve at læse den igen og så stemme for, for det er

ganske enkelt urigtigt, som fru Annette Just sagde, at man forsøger at give PLO en rolle som palæstinenserne eneste og legitime repræsentant. Det er jo ikke det, der står. Der står rent faktisk det stik modsatte, nemlig at palæstinenserne selv må afgøre, hvem der skal repræsentere dem.

Regeringen ser kort sagt dagsordensforslaget som en bekræftelse af, at de direkte involverede parter sammen og inden for den ramme, der er angivet, må give afkald på vold og terror som midler til konfliktens løsning, og at de ved forhandlingsbordet må søge at tilvejebringe en varig, retfærdig og fredelig løsning. Og det er en god udgang på dagens debat, at vi i så bred enighed kan formulere de synspunkter.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes også, det er rimeligt som forespørger at gøre en smule status over debatten her i dag. Jeg mener naturligvis, at hovedresultatet er enigheden om den internationale fredskonference og i den forbindelse naturligvis også de bemærkninger, udenrigsministeren knyttede til deltagerkredsen i den internationale fredskonference, hvor PLO's tilknytning til forhandlingerne blev understreget.

Vi er naturligvis ikke enige i alle detaljer; f.eks. er jeg uenig med udenrigsministeren, når han siger, at det, at palæstinenserne selv skal afgøre, hvem deres repræsentant er, er det stik modsatte af at give PLO den afgørende rolle osv. Det er palæstinenserne brede flertal heldigvis også uenig i, og derfor er det ikke et problem af afgørende art for mig i debatten her i dag.

Jeg synes, der er noget andet, som har været overordentlig interessant, og det er hr. Per Stig Møllers bemærkninger om den klare selvbestemmelsesret for det palæstinensiske folk. Fremhævelsen af redaktør Hana Sinioras indsats i denne forbindelse, som forekom flere gange i Per Stig Møllers indlæg, og det, at redaktør Siniora har inviteret en delegation fra det danske Folketing til at besøge områderne, har jeg også noteret mig som noget interessant i et konservativt ordførerindlæg.

Det interessante er naturligvis i forhandlingerne og i vores holdning til disse spørgsmål – som vi afklarer som partier og som mennesker uden på forhånd at ville tvinge nogen til at nå frem til en bestemt holdning i nogle fredsfor-